

Agradosament amanit amb la xispejant alegria que omplena'l nostre cor, transcorregué l'àpet, durant el qual tot-hom rivalitzà en gana i bon humor. Acabada la minestra i després de caragolar-hi l'indispensable cigarret, ens posàrem a esgarrapar per l'escabrós camí que voreja l'enlairat turó.

No trigàrem en arribar al bell cim d'aquest, des d'on podèrem admirar per segona volta, i amb augment, l'encisador panorama de que la nostra vista havia fruit, en la propera muntanya de «Terra Roja».

Si us figureu un quadro que per marc tingui'ls nevats Pirineus, l'escarpat Montseny, l'immens Mediterrà, l'encisador Tibidabo, la punxaguda ermita de Sant Llorenç del Munt, les gegantines muntanyes del Montserrat i les escabroses i altives serres de Cadí, disfrutareu del panorama de que's frueix des de l'encimbellat turó de Tagamanent.

Dignament correspon a aquest marc, el quadro format per la plana de Vich, el plà de la Garga, els cingles de Bertí, Puig-graciós i la conreuada comarca vallsana, en la qual, amb un puntet blanc, s'assenyala la vila de Granollers, que a nostres ulls, sembla presidir tanta magestuositat.

Després d'admirar-nos i àdhuc embadalir-nos en muda contemplació, començarem a devallar la muntanya de Tagamanent, de la qual tant agradós record ens en duïem.

Seguint un poc marcat camí que, atravesa sempre per mig d'espessos boscos i arbustades, no tardàrem en trobar la carretera de Ribas, que'ns portà moments més tard, al poble de Figaró. Agafàrem, aquí, la vía, que'ns portà, seguint el mateix camí del matí, a La Garriga, on arribàrem al temps just per a agafar el tren fins a Les Franqueses. Seguïrem a peu fins a Granollers, dirigint-nos, acte seguit al nostre casal, on donàrem per acabada l'excursió que, inesborrable, quedarà gravada en nostra memoria.

Quan, des del balcó del nostre Centre, contemplàrem el llunyà turó de Tagamanent, no podèrem menys de dedicar-li un record, a l'ensemps que nostre cor ardorós cridava, foll d'alegria: ¡Visca'l Centre Excursionista de Granollers!

ESTEVE SARROCA

DIVAGANT

Era al caient de la tarde. El sol començava a amagar-se darrera d'aquella serra, rublerta de boscuria, a la qual la fosca anava emmantellant, convertint-la en un lloc que fins feia basarda; les fulles dels arbres se movien suaument a l'embat d'aquell ventet agradós, després de la xardor de tot el dia, i el cel, amb la rojor que l'hi donaven els raigs del ja desmaiat sol, feia d'aquella vall un lloc de dolça melangia.